

Arrest

nr. 196 066 van 4 december 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Tijl Uilenspiegellaan 17
2050 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van origine Tadjiek te zijn. U bent afkomstig van Kabul en bent twintig jaar oud. U maakte uw middelbare school af en zat in uw eerste jaar tandarts aan de universiteit van Kabul. U bent getrouwd en leefde samen met uw vrouw, jongere broer en uw ouders in Kabul.

Uw vader is reeds geruime tijd tewerkgesteld als commandant in het Afghaans nationaal leger in de provincie Parwan. Hij ondersteunde de arbaki door hen wapens te leveren. Ook uw oudere broer F. (...) was tewerkgesteld in het Afghaans nationaal leger. Hij werd gedood bij een aanval van de Taliban op

een checkpoint. Het bleek dat uw vader reeds enkele maanden voor de dood van uw broer bedreigingen ontving per telefoon van de Taliban. Hij moest met de Taliban samenwerken of zijn job verlaten. Enkele maanden na het overlijden van uw broer ontving uw vader een dreigbrief. Daarin werd hij gevraagd om u over te geven aan de Taliban. Uw vader deed dit niet en contacteerde na deze bedreigingen een smokkelaar en zorgde ervoor dat u zich enkele maanden kon verbergen in Kabul. U verliet Afghanistan en via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, u onbekende landen en Duitsland bent u naar België gekomen. Op 11 december 2015 vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u door de Taliban gevisieerd wordt. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw taskara, een attest van uw middelbare school, een getuigenbrief in het tweevoud (Dari en Engels) en een dreigbrief van de Taliban voor.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt.

Aangezien u geen documenten voorlegt omtrent de tewerkstelling van uw vader of uw broer, moet er worden voortgegaan op uw verklaringen die u aflegt. Tijdens het gehele gehoor blijft u zeer vaag over de tewerkstelling van zowel uw vader als uw broer. Nochtans zijn de problemen die u aanhaalt en die geleid hebben tot uw vlucht uit Afghanistan volledig te wijten aan deze tewerkstellingen. U legt de hele tijd stereotiepe en zeer algemene verklaringen af. Vooreerst verklaart u dat uw vader tweeënveertig of drieënveertig jaar oud is (CGVS, p.9). Hij was tewerkgesteld als militair bij het Afghaanse leger in de provincie Parwan en hij heeft geen ander beroep uitgeoefend (CGVS, p.10). Wanneer u wordt gevraagd om meer specifiek te zijn over zijn plaats van tewerkstelling, antwoordt u dat hij geen specifieke locatie had want dat hij arbaki was en dat zijn plaats onbekend was (CGVS, p.10). Nochtans is Parwan allerminst een kleine provincie en is het dus zeer opmerkelijk dat u niet specifiek kan zijn en bijvoorbeeld niet kan preciseren in welk district van de provincie uw vader dan zou werken. Om duidelijk te maken of uw vader nu bij de arbaki (de lokale politie) was of werkzaam in het leger, antwoordt u dat hij militair was in het nationaal leger, maar wapens en dingen gaf aan de arbaki (CGVS, p.10). Gevraagd wat u bedoelt met "dingen", heeft u het opnieuw over wapens, AK47, pistolen en zulke dingen (CGVS, p.10). Dit blijft allemaal bijzonder vaag. Ook de rang die uw vader had in het leger, kan u niet duidelijk aanduiden. U zegt dat dagarwal zijn rang is (CGVS, p.10) maar als u gevraagd wordt naar het symbool dan spreekt u over een schaar en twee diamanten. Volgens informatie toegevoegd aan het administratief dossier komt dit niet overeen met dagarwal, maar met dagarman, een rang lager. Dat u zelfs niet duidelijk bent over de rang die uw vader in het leger bekleedde, terwijl u hem nooit een andere job hebt zien uitoefenen, mag toch enige verbazing wekken. Des te meer omdat de graad dagarwal overeenkomt met kolonel, een vrij hoge functie in het Afghaans nationaal leger. Meerdere keren wordt u gevraagd of u niet meer informatie kan verschaffen over wat hij precies deed in het leger en waar hij tewerkgesteld was. U komt nooit verder dan te herhalen dat hij wapens gaf aan de arbaki, dat hij een commandant was, dat hij in Parwan was en wederom dat hij wapens gaf aan de arbaki (CGVS, p.11). Gevraagd of hij nooit iets anders gedaan heeft in het leger, antwoordt u dat hij daarvoor mogelijks iets anders deed maar dat u niet weet wat (CGVS, p.11). Ook gevraagd naar wat arbaki juist doen, komt u niet verder dan het zeer algemene antwoord dat ze hun provincie verdedigen en dat ze wapens krijgen van de overheid (CGVS, p.10). Gevraagd of er ook arbaki in Kabul aanwezig zijn, antwoordt u dat het kan, maar dat u het niet weet (CGVS, p.19).

Voorts dient te worden vastgesteld dat u bij DVZ aangaf dat uw vader commandant was in de tijd van de jihad. Gevraagd naar wat u daarmee bedoelt, blijft u weer zeer algemeen en zegt u dat er toen oorlog was (CGVS, p.11). Gevraagd wanneer deze oorlog dan juist was, blijft u weer erg vaag en zegt u dat dat de periode was toen ze soldaten waren, toen ze jong waren (CGVS, p.11). Wanneer u enige tijd later nogmaals naar de Mujaheddeen verwijst en u gevraagd wordt wanneer deze periode dan was, antwoordt u dat ze al bestaan sinds de tijd van Dr Najib (CGVS, p.19). Op de vraag of uw vader dan al ten tijde van deze Najib in het leger zat, antwoordt u wederom dat u zo iets niet weet (CGVS, p.19). Het argument dat uw vader niet over zijn werk met u sprak gaat niet op. U verklaart zelf twintig jaar oud te zijn en het eerste semester van de opleiding tot tandarts aan de universiteit van Kabul te hebben

aangevat (CGVS, p.5). Er mag dus van u een zekere intelligentie en interesse in de activiteiten van uw vader verwacht worden.

Ook over de tewerkstelling van uw broer F. (...) in het leger weet u zeer weinig te vertellen. Hij is volgens u dertig of eenendertig jaar oud (CGVS, p.12). Ermee geconfronteerd dat dit niet kan omdat u eerder had gezegd dat uw moeder drieëndertig jaar oud was (CGVS, p.9), antwoordt u heel nonchalant dat het hier maar gaat om een schatting gebaseerd op het uiterlijk (CGVS, p.12). Toch is het weer frappant dat u – iemand met een hoge scholingsgraad – de leeftijden van zijn directe familieleden niet kan duiden. U weet niet waarom hij bij het leger ging (CGVS, p.13). Nochtans mag verwacht worden dat wanneer zowel uw vader als uw broer tewerkgesteld zijn in het leger, dit iets is waarover regelmatig zal gepraat worden thuis. U weet bovendien ook niet wanneer hij bij het leger ging (CGVS, p.12). Gevraagd naar wat hij deed in het leger, kaatst u de bal terug en zegt u 'wat doet een persoon daar?' (CGVS, p.12). Even later zegt u dat hij tewerkgesteld was in een checkpoint in Parwan, maar weer kan u niet zeggen waar in Parwan dit was (CGVS, p.12). Ook de rang van uw broer is onbekend. U spreekt wel van het symbool op zijn uniform, een streepje en twee sterren (CGVS, p.13), maar kan dit niet linken aan een bepaalde rang. U heeft dit naar eigen zeggen nooit gevraagd (CGS, p.13).

Dat u geen documenten in verband met hun activiteiten voor het leger aanbrengt en dat u zo weinig informatie kan aanleveren over de jobs die uw vader en broer zouden hebben uitgeoefend bij het Afghaans nationaal leger, doet sterk twifelen aan deze beweerde tewerkstelling. Bovendien valt op te merken dat u ook over de dood van uw broer weinig informatie kunt aanleveren. Wanneer u wordt gevraagd de omstandigheden van de dood van uw broer te omschrijven, zegt u louter dat hij in een hinderlaag terecht kwam en dat hij werd vermoord, waarbij vervolgens het lichaam naar het dorp werd gebracht (CGVS, p.17). Opmerkelijk is ook dat u dat u niet kan zeggen wanneer uw broer gestorven is. U denkt twee jaar geleden in de maand saur (CGVS, p.15). Zoals hierboven al opgemerkt, kan u ook niet verduidelijken waar in Parwan de checkpoint was waar uw broer het leven zou hebben gelaten (CGVS, p.12).

Ook over de bedreigingen geuit door de Taliban aan het adres van uw vader, legt u zeer onduidelijke en vage verklaringen af. Uw vader ontving dreig telefoons voor het overlijden van uw broer. Volgens uw verklaringen zou uw vader die zes, zeven, acht of negen maanden daarvoor ontvangen hebben (CGVS, p.20). Hij moest zijn job verlaten of met de Taliban samenwerken, meer weet u er niet over te vertellen (CGVS, p.20). U zegt dat hij er niet veel over vertelde tegen u omdat u nog klein was (CGVS, p.20). Nochtans, als deze telefoons enkele maanden voor het overlijden van uw broer kwamen, was u al achttien jaar, wat bezwaarlijk een jonge leeftijd kan worden genoemd. Wanneer er verder geïnformeerd wordt naar wat voor soort samenwerking de Taliban dan voorstelde, houdt u het weer erg vaag. U stelt dat het was om de geheimen van de overheid te onthullen, om te verduidelijken over hoe ze communiceren of om informatie te geven over de wapens die hij aan de arbaki gaf. U zegt ook dat u eigenlijk niet weet wat ze bedoelen met samenwerking (CGVS, p.20). Enkele maanden na de dood van uw broer kwam er een dreigbrief aan maar ook nu kan u weer niet exact zeggen wanneer; u houdt het op twee tot drie maanden na de dood van uw broer (CGVS, p.21). U weet wel wat erin staat, namelijk dat u zich zou moeten presenteren in Jahpai Ghulaq (CGVS, p.15). U weet echter niet waar dit is of welke groepering het zou betreffen. Als argument haalt u aan dat u niet in het leger was en geen weet heeft van dergelijke namen (CGVS, p.23). Eens te meer is het opvallend hoe weinig u afweet van de bedreigingen die toch tegen uw persoon zijn gericht.

Ook over het verdere verloop van uw asielrelaas weet u opmerkelijk weinig. U zegt dat u denkt dat er geen brieven meer waren zolang u nog in Afghanistan was, misschien wel telefoons. U weet ook niet of er nog dreigbrieven zijn aangekomen wanneer u al in België was, misschien of misschien niet (CGVS, p.21). Het argument dat uw vader u er nooit iets over vertelde en u ervan weghield, weet niet te overtuigen. Zeer opvallend bovendien is dat u verklaart dat uw vader nu nog steeds tewerkgesteld is bij het Afghaans leger (CGVS, p.21). U legt een zeer onduidelijke verklaring af dat de Taliban niet kan weten of iemand zijn overheidsjob heeft verlaten, dat iemand wel ontslag kan nemen, maar dat de Taliban dat niet kan weten (CGVS, p.21). Volgens uw verklaringen is de Taliban intelligent genoeg om uw vader te achtervolgen, te weten waar hij woont en werkt, hoeveel kinderen iemand heeft en meer bepaald hoeveel zonen. Maar als hij thuis zou blijven en zijn job niet meer zou uitoefenen, zullen ze volgens u enkel weten dat hij thuis is en niet dat hij zijn job heeft verlaten (CGVS, p.22). Dergelijke uitleg is zeer merkwaardig. De opmerkelijke vaststelling dat uw vader ondanks de bedreigingen, de dood van uw broer en uw vertrek uit Afghanistan zijn werk voor het leger schijnbaar ongehinderd zou kunnen verderzetten, toont eens te meer het ongeloofwaardige karakter van uw relaas aan.

Gezien uw verklaringen niet als coherent, gedetailleerd en plausibel kunnen aanzien worden kan u het voordeel van de twijfel niet worden toegekend. Gezien uw asielrelaas als ongeloofwaardig wordt bevonden kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend noch het subsidiaire beschermingsstatuut zoals bedoeld in de Vreemdelingenwet onder art. 48/4, §2, a en b.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw taskara en het voorgelegde schoolattest zijn hoogstens een bevestiging van uw beweerde identiteit en scholingsgraad. Echter, deze elementen staan in deze beslissing niet ter discussie. Verder legt u een zogenaamde getuigenbrief voor opgemaakt in de rechtbank van Kabul. Vooreerst kan worden opgemerkt dat deze ruim na de feiten werd opgemaakt, meer bepaald op 5 november 2015. U legt deze brief in tweevoud voor, eenmaal in het Dari en eenmaal in het Engels. De Engelse versie is volgens u ook opgemaakt door de rechtbank van Kabul. De getuigen die voorkomen in dit document en wiens foto's achteraan zijn bevestigd, zouden volgens u collega's van uw vader uit het leger zijn. U weet echter hun namen niet en weet verder niets van hen af. Wanneer opgemerkt wordt dat de geboortedata van de getuigen die vermeld staan op het document, nl. 1983, 1988, 1990 en 1992 niet overeenstemmen met de geschatte leeftijd van de personen die afgebeeld staan op de foto's, antwoordt u weer maar eens dat u geen informatie heeft over hen (CGVS, p.18). Ook dit document blijft vaag, net zoals uw verklaringen. Van uw vader wordt zijn rang in het leger, plaats en periode van tewerkstelling weer niet vermeld. Over uw broer wordt enkel gezegd dat hij werd vermoord, maar er wordt niet gezegd waar en wanneer en zeer opvallend, ook niet dat hij tewerkgesteld was in het leger. Bovendien moet wat dit document betreft, worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief. Dezelfde opmerking over frauduleuze documenten geldt voor de dreigbrief die u zou hebben ontvangen van de Taliban. Deze brief dient uw beweerde vrees voor de Taliban te staven. Nogmaals kan worden gewezen op de vaststelling dat u die problemen met de Taliban niet aannemelijk heeft gemaakt. Geen van de neergelegde documenten kan de geloofwaardigheid van het opgediste asielrelaas herstellen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij

de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. In een derde en laatste middel roept verzoekende partij de schending in van artikel 3 EVRM en van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

De Raad is van oordeel dat deze middelen ingevolge samenhang gezamenlijk behandeld dienen te worden.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Verzoekende partij benadrukt dat haar vader en broer wel degelijk werkt(e) voor ANA en dat zij vreest door de Taliban vervolgd te worden omwille van deze tewerkstelling van haar familieleden. Verzoekende partij verwijst in dit verband naar de *Guidelines* van het UNHCR waaruit blijkt dat zij een risicoprofiel heeft.

2.2.4.2. Waar verzoekende partij in haar betoog een summiere samenvatting geeft van het door haar voorgehouden asielrelaas wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

De Raad wijst er verder op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel ris. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Een dergelijke verwijzing naar risicoprofielen, zonder een concreet verband aan te tonen met zijn individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr. 167.854), volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, waar verzoekende partij niet in slaagt.

2.2.5.1. Waar haar verweten wordt geen concretere verklaringen te kunnen afleggen over de tewerkstelling van haar vader en haar broer, wijst verzoekende partij erop dat zij zelf geen militair is en dat militairen niet veel over hun werk vertellen aan familieleden. Wat betreft de motivering in de bestreden beslissing in verband met haar verklaringen over de rang van haar vader, meent verzoekende partij dat "(h)et feit dat hij een diamant minder gezegd heeft (...) geen reden (mag) zijn om daarover een punt te maken". Immers, "(e)r zijn veel mensen die de rank van 'dargarman' dragen maar in werkelijkheid de post van 'Dagarwal' bekleden". Verder meent verzoekende partij nog dat zij "een perfecte beschrijving van arbaki" gegeven heeft, nu zij stelde dat ze hun provincie verdedigen en wapens krijgen van de overheid. Verzoekende partij wijst er tevens op dat zij helemaal niet

geïnteresseerd was in politiek en de overheid. Ten slotte onderstreept verzoekende partij dat zij wist hoe de rang van haar broer eruit zag en dat zij ook een zeer uitgebreide uitleg gegeven heeft over zijn dood.

2.2.5.2. De Raad is evenwel van mening dat, hoewel militairen mogelijkwerijs geen details mogen vrijgeven over hun werk, van verzoekende partij redelijkerwijze verwacht kan worden dat zij specifiek kan zijn wat betreft de plaats van tewerkstelling van haar vader, de aard van het werk van haar vader, de rang die haar vader bekleedt in het leger en de tewerkstelling van haar broer F. in het leger. Dit geldt des te meer nu zowel haar vader als haar broer tewerkgesteld waren in het leger, waardoor dit iets is waarover regelmatig gepraat zal worden thuis. Waar verzoekende partij stelt dat zij wist hoe de rang van haar broer eruit zag, bemerkt de Raad dat in de bestreden beslissing dienaangaande echter wordt opgemerkt dat verzoekende partij het door haar beweerde symbool op zijn uniform niet kan linken aan een bepaalde rang. Voorts is de verklaring van verzoekende partij dat *arbaki* hun provincie verdedigen en dat ze wapens krijgen van de overheid wederom zeer algemeen en bemerkt de Raad dat verwerende partij in dit verband tevens opmerkt dat verzoekende partij, gevraagd of er ook *arbaki* in Kabul aanwezig zijn, slechts antwoordt dat het kan, maar dat zij het niet weet. De Raad is van oordeel dat de uitermate vage verklaringen van verzoekende partij inzake de tewerkstelling van haar vader en broer bij het leger, de oorzaak van haar problemen in Afghanistan dewelke geleid hebben tot haar vlucht, op ernstige wijze de geloofwaardigheid van haar asielrelaas ondergraven.

Dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas blijkt tevens uit haar vage verklaringen over de dood van haar broer. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat zij hierover een zeer uitgebreide uitleg heeft gegeven, meent de Raad dat verzoekende partij hierin geenszins gevolgd kan worden, gelet op de vaststellingen dienaangaande in de bestreden beslissing. Immers stelt verwerende partij vast dat verzoekende partij over de omstandigheden waarin haar broer stierf slechts kan zeggen dat hij in een hinderlaag terecht kwam en dat hij werd vermoord, waarbij vervolgens het lichaam naar het dorp werd gebracht. Concretere informatie over de dood van haar broer heeft zij niet. Bovendien kan zij ook niet met zekerheid zeggen wanneer haar broer gestorven is. Zij denkt twee jaar geleden in de maand *saur*. Evenmin kan zij verduidelijken waar in Parwan de checkpoint was waar haar broer het leven zou hebben gelaten.

Verder benadrukt de Raad nog de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekende partij – iemand met een hoge scholingsgraad – de leeftijden van haar directe familieleden niet kan duiden. Inzake haar vader stelt zij dat hij tweeënveertig of drieënveertig jaar oud is. Omtrent haar broer verklaart verzoekende partij dat hij dertig of eenendertig jaar oud is, hetgeen nochtans niet verenigbaar is met haar verklaring dat haar moeder drieëndertig jaar oud is. Verzoekende partij stelt dat zij nooit gevraagd heeft naar hun leeftijd en hun leeftijd baseert op hun uiterlijk (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 16/01/2017, p. 9 en 12). Dergelijke verklaringen zijn wederom vaag en allesbehalve doorleefd, waardoor ze verder de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas ondermijnen.

2.2.6.1. Verzoekende partij betoogt voorts dat verwerende partij ten onrechte motiveert dat zij geen documenten heeft bijgebracht over de tewerkstelling van haar vader. Immers legde zij een document neer, opgesteld door een rechtbank, waarin collega's van haar vader hun problemen bevestigd hebben. In verband met de motivering in de bestreden beslissing dat de leeftijd van de getuigen niet overeenkomt met hun uiterlijk, stelt verzoekende partij dat verwerende partij het document niet goed gelezen heeft en dat "(o)p dat jaar (...) de getuigen zoveel jaar oud (waren)".

2.2.6.2. De Raad bemerkt evenwel dat verzoekende partij slechts een getuigenbrief van de rechtbank van Kabul bijbrengt en dat zij geen enkel document van het leger zelf neerlegt waaruit de tewerkstelling van haar vader en haar broer bij het leger blijkt. In verband met de bijgebrachte getuigenbrief wordt in de bestreden beslissing uitgebreid gemotiveerd waarom hieraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend. Meer bepaald wordt terecht het volgende opgemerkt: *"Verder legt u een zogenaamde getuigenbrief voor opgemaakt in de rechtbank van Kabul. Vooreerst kan worden opgemerkt dat deze ruim na de feiten werd opgemaakt, meer bepaald op 5 november 2015. U legt deze brief in tweevoud voor, eenmaal in het Dari en eenmaal in het Engels. De Engelse versie is volgens u ook opgemaakt door de rechtbank van Kabul. De getuigen die voorkomen in dit document en wiens foto's achteraan zijn bevestigd, zouden volgens u collega's van uw vader uit het leger zijn. U weet echter hun namen niet en weet verder niets van hen af. Wanneer opgemerkt wordt dat de geboortedata van de getuigen die vermeld staan op het document, nl. 1983, 1988, 1990 en 1992 niet overeenstemmen met de geschatte leeftijd van de personen die afgebeeld staan op de foto's, antwoordt u weer maar eens dat u geen informatie heeft over hen (CGVS, p.18). Ook dit document blijft vaag, net zoals uw verklaringen.*

Van uw vader wordt zijn rang in het leger, plaats en periode van tewerkstelling weer niet vermeld. Over uw broer wordt enkel gezegd dat hij werd vermoord, maar er wordt niet gezegd waar en wanneer en zeer opvallend, ook niet dat hij tewerkgesteld was in het leger. Bovendien moet wat dit document betreft, worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagmaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief." Waar verzoekende partij inzake de motivering omtrent de leeftijd van de getuigen volgens het document oppert dat verwerende partij het document niet goed gelezen heeft en dat "(o)p dat jaar (...) de getuigen zoveel jaar oud (waren)", stelt de Raad evenwel vast dat op het Engelstalig document uitdrukkelijk gesteld wordt dat deze jaartallen de geboortejaren betreffen van de getuigen die erop vermeld staan. De leeftijd van de getuigen die uit deze geboortejaren blijkt stemt evenwel niet overeen met hun geschatte leeftijd.

2.2.7. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog opmerkt dat zij getraumatiseerd is door wat haar gezin in haar land van herkomst meegemaakt heeft, bemerkt de Raad dat, voor zover verzoekende partij dit zou aanvoeren ter vergoelijking van haar onduidelijke, vage en onaannemelijke verklaringen, verzoekende partij nooit eerder tijdens haar asielprocedure melding maakte van het feit dat haar psychische gezondheidstoestand haar ervan zou weerhouden duidelijke en doorleefde verklaringen af te leggen. Bovendien legt verzoekende partij gedurende de hele procedure geen enkel medisch attest neer waaruit blijkt dat zij psychische stoornissen zou hebben en dat haar cognitief geheugen zou zijn aangetast. De vastgestelde onduidelijkheden, vaagheden en onaannemelijkheden aangaande essentiële elementen van haar asielrelaas kunnen dan ook niet verklaard worden door de traumatische ervaringen in haar land van herkomst.

2.2.8. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: "Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk

verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

De Raad stelt vast dat verzoekende partij voormelde motivering ongemoeid laat, waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 16 en 17), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 16 januari 2017 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Dari en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.11. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT